

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu

w sprawie **K. W.**

w przedmiocie zażalenia na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego w Sądzie Apelacyjnym

z dnia 9 sierpnia 2012 r.,

o odmowie przyjęcia zażalenia na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 18 lipca 2012 r.

p o s t a n o w i ł :

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 18 lipca 2011 r. Sąd Apelacyjny oddalił wniosek K. W. o wznowienie zakończzonego prawomocnie postępowania o zadośćuczynienie i odszkodowanie z ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Na postanowienie to wnioskodawca wniósł zażalenie, któremu zarządzeniem z dnia 9 sierpnia 2012 r. odmówiono przyjęcia ze względu na jego ustawową niedopuszczalność. Na to zarządzenie z kolei wnioskodawca wniósł zażalenie, które przyjęto i przekazano do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Możliwość wniesienia zażalenia dotyczy w procesie karnym jedynie tych decyzji procesowych, co do których taką przewidziano to w ustawie (zob. art. 459 k.p.k.). Zgodnie z art. 547 § 1 k.p.k., na postanowienie sądu apelacyjnego oddalające wniosek o wznowienie postępowania zażalenie nie przysługuje. Zastosowanie przepisów art. 547 k.p.k. do wniosków o wznowienie postępowania w sprawach o zadośćuczynienie i odszkodowanie, jest niewątpliwe, wynika to z normy art. 8 ust. 3 wspomnianej ustawy.

Wobec powyższego zażalenie wnioskodawcy słusznie spotkało się z odmową przyjęcia.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.